USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Milady Tomkové a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobce: **J. P.,** zastoupeného Mgr. Lubošem Kratochvílem, advokátem, se sídlem Senovážné nám. 6, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky**, **Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Kongresová 2, Praha 4, proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 25. 2. 2009, č. 200/2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 10. 2011, č. j. 8 Ca 117/2009 - 47,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí kasační stížností proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo vyhověno stěžovatelově žalobě a bylo rozhodnuto o zrušení rozhodnutí ředitele Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 25. 2. 2009, č. 200/2009, a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 2000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[2] Městský soud odůvodnil zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného tím, že výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Dále shledal městský soud napadené rozhodnutí žalovaného rozporným s předchozím rozsudkem městského soudu ze dne 28. 8. 2008, č. j. 7 Ca 173/2008 - 72.

[3] Proti tomuto rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností ze dne 1. 12. 2011, v níž uvádí, že v zásadě souhlasí s napadeným rozsudkem městského soudu i s jeho odůvodněním, nicméně podává z opatrnosti kasační stížnost, protože žalovaný

se již v minulosti opakovaně neosvědčil tím, že nerespektoval předchozí výtky a rozsudky soudů. Kasační stížnost podává stěžovatel z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., tedy pro vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[4] Stěžovatel namítá, že flagrantní vadou bylo stiženo již rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy rozhodnutí ředitele Policie České republiky Obvodního ředitelství Praha I ve věcech služebního poměru č. 1365/2005 ze dne 23. 6. 2005. Tato vada spočívala v tom, že při zjišťování skutkového stavu, z něhož správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, jak má na mysli ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Ustanovení o řízení před správním orgánem první instance byla porušena podle názoru stěžovatele tím, že nebyl vyslechnut jako účastník řízení, nebyl seznámen s podklady a nemohl se vyjádřit k důkazům shromážděným ve správním řízení před vydáním správního rozhodnutí. Stěžovatel proto spatřuje nedůslednost napadeného rozsudku městského soudu v tom, že městský soud nezrušil též rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Stěžovatel však uvádí, že si uvědomuje, že jde pouze o možnost, nikoliv o povinnost soudu takto postupovat.

[5] Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 9. 2. 2012. Ve svém vyjádření se žalovaný nejprve obsáhle vyjadřuje k důvodům rozhodnutí městského soudu, které stěžovatel shrnuje ve své kasační stížnosti. Dále žalovaný stručně shrnuje postup v řízení před žalovaným probíhajícím po vydání napadeného rozsudku městského soudu. Žalovaný následně uvádí, že s napadeným rozsudkem městského soudu souhlasí a není podle něj dán důvod pro jeho zrušení. Žalovaný je si vědom toho, že správní řízení v první instanci a odvolací řízení je třeba vnímat jako jeden celek, proto vady prvoinstančního rozhodnutí zhojí v odvolacím řízení a vydá bezvadné rozhodnutí.

[7] Stěžovatel zaslal spolu s nedatovaným podáním došlým dne 29. 2. 2012 soudu Zápis z jednání poradní komise ze dne 13. 2. 2012, č. j. KRPA-57797-17/ČJ-2011-0000OP-DS. V tomto přípisu stěžovatel uvedl, že tímto informuje soud o důvodnosti podané kasace. Podle názoru stěžovatele žalovaný jedná v rozporu s předchozími třemi soudními rozsudky vydanými v projednávané věci. Podle názoru stěžovatele je žalovaný veden jinými pohnutkami než zásadami správního řízení a tyto pohnutky vedou k tomu, aby byl stěžovatel opakovaně propouštěn. Podle stěžovatele žalovaný nedodržel ani jednu ze lhůt, zejména lhůtu určující, kdy má ve věci rozhodnout. Správní řízení navíc zahájil subjekt, který nemá ve správním řádu a v projednávané věci procesní postavení – poradní komise. Poradní komise má sloužit jako poradní orgán samotnému správnímu orgánu, nikoliv

suplovat jeho činnost, vést správní řízení, pořizovat důkazy, vyslýchat svědky. Z těchto důvodů stěžovatel žádá zrušení rozhodnutí orgánu prvního stupně.

[8] Žalovaný ve svém přípisu ze dne 19. 4. 2012 informoval zdejší soud o tom, že na základě rozhodnutí městského soudu napadeného kasační stížností proběhlo ve věci odvolací řízení a bylo vydáno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru č. 40/2012 ze dne 6. 4. 2012.

[9] Stěžovatel zaslal soudu spolu s podáním ze dne 11. 5. 2012 jako přílohu rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru ze dne 6. 4. 2012, č. 40/2012. V tomto podání stěžovatel uvedl, že ví, že k rozhodnutí v příloze nelze přihlédnout, přesto však se domnívá, že soudu může pomoci osvětlit situaci. Žalovaný není ve správním řízení veden materiální pravdou, ale je veden jinými pohnutkami nestanovenými zákonem. Stěžovatel žádá soud, aby rozhodl, jak je navrhováno v kasační stížnosti. Po sedmi letech sporů nechce dále zatěžovat soudní systém ani sebe. Za toto je kladena vina žalovanému, který opakovaně nerespektuje výtky a právní názory správních soudů, včetně Nejvyššího správního soudu.

[10] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je též zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s).

[11] Při zkoumání přípustnosti kasační stížnosti musel dále Nejvyšší správní soud zodpovědět otázku, zda je kasační stížnost přípustná také s ohledem na ust. § 104 odst. 2 s. ř. s., podle kterého je nepřípustná kasační stížnost směřující pouze proti důvodům rozhodnutí. Nejvyšší správní soud zde připomíná svoji předcházející judikaturu, zejména usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006 - 106, ze kterého se podává, že *domáhat se zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo napadenému správnímu rozhodnutí, není procesním právem žalobce, jemuž by odpovídala povinnost soudu o takovém návrhu výrokem rozhodnout. Kasační stížnost spočívající pouze v tvrzení, že krajský soud rozhodující o žalobě měl kromě rozhodnutí správního orgánu druhého stupně zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, je nepřípustná.* V odůvodnění tohoto usnesení se pak uvádí, že *z výše uvedeného plyne, že na zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nemá žalobce před krajským soudem právní nárok. Z absence nároku plyne absence povinnosti krajského soudu rozhodnout o (ne)zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve výroku soudního rozsudku, a to bez ohledu na to, že se zrušení tohoto rozhodnutí žalobce ve svém podání taktéž domáhá. Konečně z absence výroku o zrušení správního rozhodnutí vydaného správním orgánem prvního stupně plyne, že pokud žalobce brojí proti nezrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně kasační stížností, která je omezena na tento jediný kasační důvod, pak se jedná o kasační stížnost nepřípustnou. Taková kasační stížnost totiž směřuje pouze proti důvodům rozhodnutí soudu a nikoliv proti výroku. Nejvyšší správní soud ji proto postupem podle § 104 odst. 2 s. ř. s. odmítne.*

[12] Z uvedeného je tedy patrné, že Nejvyšší správní soud nemohl jinak, než kasační stížnost stěžovatele odmítnout, neboť byla odůvodněna pouze tím, že podle názoru

stěžovatele měl městský soud zrušit i prvoinstanční správní rozhodnutí předcházející rozhodnutí napadenému žalobou ke krajskému soudu.

[13] Nejvyšší správní soud dále uvádí, že podle ust. § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží při rozhodování o kasační stížnosti ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. K takovým skutečnostem patří jak rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru č. 40/2012 ze dne 6. 4. 2012, tak Zápis z jednání poradní komise č. j. KRPA-57797-17/ČJ-2011-0000OP-DS ze dne 13. 2. 2012, proto k nim Nejvyšší správní soud nemohl při svém rozhodování přihlédnout. Toliko nad rámec nutného Nejvyšší správní soud uvádí, že žalovaný byl po zrušení svého rozhodnutí rozsudkem krajského soudu, napadeným nyní kasační stížností, oprávněn a povinen rozhodnout. (K tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 -49, podle něhož *zruší-li krajský soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení a řídit se přitom závazným právním názorem vyjádřeným v pravomocném soudním rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je ve věci podána kasační stížnost.*) Proti tomuto rozhodnutí se pak stěžovatel může bránit opravnými prostředky, resp. jsou-li splněny podmínky pro její podání, také novou žalobou ve správním soudnictví.

[14] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. května 2012

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu